

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 124/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť I. P., K., zastúpeného advokátom JUDr. V. Z., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd „v konaní č. 19 S/10/2003 (pôvodne vedenom pod č. k. 15 Nc/109/2000), napadnutom žalobou zo dňa 27. 6. 2000, doručenou... Okresnému súdu Pezinok“, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. P. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. februára 2013 doručená sťažnosť I. P. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

„v konaní č. 19 S/10/2003 (pôvodne vedenom pod č. k. 15 Nc/109/2000), napadnutom žalobou zo dňa 27. 6. 2000, doručenou Okresnému súdu Pezinok“.

V úvode sťažnosti ako porušovateľov svojich práv sťažovateľ uvádza Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a Okresný súd Bratislava III. Z obsahu jeho sťažnosti však vyplýva, že konanie, v súvislosti s ktorým svoju sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy podáva, začal sťažovateľ podaním žaloby zo 27. júna 2000 na Okresnom súde Pezinok. Uvedenou žalobou sa mal domáhať *„neplatnosti rozhodnutia Obvodného úradu v P. č. j. 742/PPLH/2000 zo dňa 17. 5. 2000“*, avšak sťažovateľ konštatuje, že *„nemá vedomosť, že by miestne a vecne príslušný súd bol vo veci konal“*. Keďže Okresný súd Pezinok sťažovateľovi oznámil, že v jeho veci vedený *„spis č. k. 15 Nc 109/2000 mal byť dňa 22. 9. 2003 prevedený do oddelenia 19 S 10/2003 a nachádza sa na Okresnom súde Bratislava III“*, podal predsedovi Okresnému súdu Bratislava III sťažnosť podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) namietajúc zbytočné prieskumy v ním iniciovanom súdnom konaní. Prípisom z 8. októbra 2012 Okresný súd Bratislava III sťažovateľovi oznámil, že jeho vec bola 28. apríla 2005 odstúpená krajskému súdu.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ podaním z 21. novembra 2012 podal predsedovi krajského súdu sťažnosť „s dôrazom na zistenie, či v danej veci neboli spôsobené prieskumy v konaní, alebo porušené zásady dôstojnosti súdneho konania“. V sťažnosti konštatoval, že aj keď je „predpoklad, že sťažnosť sťažovateľa z 21. 11. 2012 bola doručená Krajskému súdu v Bratislave dňa 28. 11. 2012, doteraz... neviduje žiadnu písomnú odpoveď na jeho sťažnosť, hoci 30 dňová zákonná lehota uplynula najskôr 28. 12. 2012.

Za podstatné porušenie svojich práv považuje sťažovateľ nečinnosť pôvodného Okresného súdu v Pezinku od podania jeho žaloby zo dňa 27. 6. 2000 na súd do 22. 9. 2003 kedy mal byť spis postúpený na Okresný súd Bratislava III., nečinnosť Okresného súdu Bratislava III. do 28. 4. 2005, kedy mala byť následne napadnutá vec odstúpená Krajskému súdu v Bratislave, ako aj nečinnosť Krajského súdu v Bratislave od apríla 2005 až doteraz.“.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada vydať vo veci takéto rozhodnutie:

„1. Základné právo I. P. na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov upravené v článku 48 odsek 2) Ústavy SR a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa článku 6 odsek 1) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní č. 19 S/10/2003 (pôvodne vedenom pod č. k. 15 Nc 109/2000), napadnutom žalobou zo dňa 27. 6. 2000, doručenou bývalému Okresnému súdu Pezinok porušené bolo.

2. I. P. priznáva finančné zadosťučinenie 10.000 Eur..., ktoré mu Okresný súd Bratislava III a Krajský súd Bratislava sú povinné zaplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. I. P. priznáva úhradu trov konania vo výške 328 Eur, ktorú sumu Okresný súd Bratislava III. a Krajský súd Bratislava sú povinné uhradiť na účet advokáta JUDr. V. Z., do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd po preskúmaní podania sťažovateľa doručeného 25. februára 2013 konštatuje, že táto sťažnosť napriek tomu, že sťažovateľ je zastúpený právnym zástupcom, nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, ktoré sú ustanovené v § 20 ods. 1 a 3 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania, čo osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom.

Uplatnenie právomocí ústavného súdu je viazané na splnenie viacerých formálnych aj obsahových náležitostí sťažnosti. Až na zákonom presne definované výnimky je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania a viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovatelia domáhajú. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovatelia domáhajú v petite svojej sťažnosti. Petit musí byť vymedzený presne, určito a zrozumiteľne (v súlade s čl. 127 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde), teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci (III. ÚS 78/02, III. ÚS 17/03, IV. ÚS 138/08).

V danej veci ústavný súd považuje za závažný obsahový nedostatok rozpor medzi sťažovateľom špecifikovanými porušovateľmi označených práv v úvode sťažnosti (Okresný súd Bratislava III, krajský súd) a štátnym orgánom uvedeným v prvom bode petitu sťažnosti, ktorým sa domáha vyslovenia porušenia práv zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (Okresný súd Pezinok). Z argumentácie obsiahnutej v sťažnosti síce

vyplýva, že konanie je v súčasnosti vedené pravdepodobne krajským súdom, avšak vyslovenie porušenia označených práv týmto súdom nenavrhuje. Pritom v ďalšom bode petitu žiada, aby bol krajský súd (spolu s Okresným súdom Bratislava III) zaviazaný na zaplatenie finančného zadosťučinenie, avšak jeho navrhovanú výšku sťažovateľ v celej sťažnosti žiadnym spôsobom neodôvodňuje. V dôsledku týchto nedostatkov sťažnosti nemožno bez pochybností ustáliť, proti činnosti, resp. nečinnosti ktorého štátneho orgánu sťažnosť smeruje, a v prípade, ak má smerovať proti krajskému súdu, potom ani z petitu a ani z argumentácie sťažnosti nie je zrejmé, pod akou spisovou značkou krajský súd v súčasnosti konanie o návrhu sťažovateľa vedie. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že pokiaľ je údaj o spisovej značke, pod ktorou je vedené konanie o jeho návrhu krajským súdom, sťažovateľovi neznámy, právny poriadok mu umožňuje takúto informáciu zistiť prostredníctvom inštitútov upravených zákonom č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov.

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta a uplatňovať v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

Ústavný súd pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľa nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05). Ústavný súd preto aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa považoval

už nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí za dostatočný dôvod na odmietnutie sťažnosti.

So zreteľom na opísané dôvody ústavný súd odmietol sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez toho, aby sa bližšie zaoberal argumentáciou sťažovateľa vo vzťahu k ním namietanému porušeniu označených práv. Toto rozhodnutie ústavného súdu však nie je prekážkou konania o namietanom porušení základného práva sťažovateľa na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie jeho veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ sťažnosť bude obsahovať všetky náležitosti ustanovené § 20 a § 50 zákonom o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. marca 2013